

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica Cananienei

Ev. dela Matei 15. 21—28.

În vremea aceea intra în Isus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o muiere Cananiană ieșind din hotarele acelea striga către dânsul zicând: Miluește-mă Doamne, Fiul lui David, fca mea rău se îndrăcește. Iar el nu i-a răspuns ei cuvânt. Și apropiindu-se ucenicii lui îl rugau pre el zicând: slobozește-o pre ea, că strigă în urma noastră. Iar el răspunzând a zis: Nu sunt trimis, fără numai către oile cele pierdute ale casei lui Izrail. Și ea venind s'a închinat lui zicând: Doamne ajută-mi! Iar el răspunzând a zis: Nu este bine a lua pâinea fiilor și a o arunca cânilor. Iar ea a zis: Adevărat, Doamne, dar și câinii mănâncă din sfărămăturile, ce cad depe masa domnilor săi. Atunci răspunzând Isus a zis ei: Oh! muere mare este credința ta, fie fie precum voiești. Și s'a tămăduit fiica ei dintru acel ceas.

În sfintele Evanghelii, cari se citesc în Duminicile, cari premerg postului mare, Sf. Biserica ne arată aceea dispoziție sufletească, care trebuie să o avem când intrăm în sfântul post.

Suntem în anul al doilea al vieții publice a lui Isus. El este deja de mult pândit și urmărit de vrășmașii

lui. Se hotărăște să se retragă pe un timp de înaintea lor, părăsește Iudea și Galilea, unde locuia poporul ales a lui Dumnezeu și trece în hotarele Tirului și Sidonului lângă Marea Mediterană între păgâni. El face drumul acesta cu mare mâhnire sufletească, era doar trimis de părintele ceresă ca pe fii risipiți — pierduți — a lui Izrail să-i adune și iată viclenia omenească i se pune în cale, el este silit să se retragă între păgâni.

Aci găsește o fată, care este chinuită de spiritul necurat, mama ei se roagă de Isus să o vindece. Isus în răspunsul lui se folosește de limbajul poporului ales, numind păgânii, câni, față de fiii lui Izrail.

Acest limbaj umilitor dă ocazie femeii, ca cu o surprinzătoare fineță a spiritului să manifeste o zmerenie care merge până la nimicirea eului propriu, acceptând formula pusă de Isus, că păgânii — în ordinea darului — sunt de a se socoti ca câinii, în absoluta subordine față de fiii stăpânii lor.

„Așa este Doamne, că și câinii mănâncă, din sfărămăturile, cari cad de pe masa stăpânului lor.“

Isus totdeauna a seos în relief aceasta superioritate a poporului a-

les — în ordinea darului — față de păgâni, cu atât mai dureros a fost pentru ei, că acel popor l'a respins.

De altă parte văzând credința și zmerenia femeii păgâne, inima lui nu poate să reziste mai departe și vindecă fata.

„O inimă frântă și zmerită Dumnezeu nu va urgisi.”

Vindecarea aceasta a fost realitate dar și un simbol pentru noi.

Este o hotărâre a voinței nepătrunse dumnezești, că omul și după răscumpărare poate să păcătuiască, un ocean de fără de legi trece astăzi peste creștinismul răscumpărat. Isus este alungat din inima și sufletul celor mai mulți creștini, cum era alungat din țara lui de către fiii lui Avram.

Însă să nu creadă cineva, că planurile lui Dumnezeu se pot nimici: „Drept aceea — a zis Domnul către Jidovi — se va lua împărăția lui Dumnezeu dela voi și se va da unui alt neam, care își va aduce roada la vremea sa”.

Aceasta se întâmplă și azi, noi creștinii, fiii luminei, fii adevărați a lui Avram, pentru păcatele noastre ne vom osândi și alte popoare barbare și păgâne se vor întoarce din umbra morții la lumina credinței, cum vedem în zilele noastre întorcându-se mii și mii de negri și chinezi — și se vor mântui, și aceasta tot așa va fi până ce se va împleni numărul aleșilor lui Dumnezeu.

Deosebirea între noi și jidovii răsvăriți, numai aceea este, că noi prin răscumpărare, prin botez, prin sfintele sacramente aparținem cu mult mai mult patrimoniului lui Dumnezeu ca fiii lui Izrail, prin urmare vom fi trași la răspundere cu mult mai multă rigoare decât cum au fost jidovii.

Planul lui Dumnezeu este, să se umple locurile rămase goale în cer

cu căderea ingerilor. Lumea va sta până când se vor umple aceste goluri. Tot omul este chemat de Dumnezeu să ocupe unul din acele locuri. „Dumnezeu vrea — zice Apostolul — ca tot omul să se mântuiască.” Este un adevăr al credinței, că Dumnezeu dă fiește cărui om atâtă dar, ca să se poată mântui, dacă noi prin păcatele noastre zădărnici împlinirea planului dumnezeesc referitor la noi alții vor fi chemați în locul nostru, pentru aceea ne face atenți Spiritul sfânt, când ne spune fiește căruia dintre noi „Ai grije, nu cumva altul să dobândească coroana ta”.

Februarie 2.

Intimpinarea Domnului.

(Tâlcuirea Ev. dela Luca II. 22—28.)

Dumnezeu a rânduit în legea lui Moise, ca toți copiii întâi născuți să fie jertfiți prin mâna preoților ca recunoștință și aducere aminte de scăparea poporului Izraelit din robia Egiptului. Părinții după ce au plătit preoților suma prescrisă, au primit copiii înderept.

O alta lege a obligat mamele ca cel puțin cu 40 de zile după naștere să se prezinte pentru curățire în biserică.

Nici Isus nici Preacurata Viergura n'au fost supuși acestor legi. Nu era supus Isus legii fiind el ca Dumnezeu autorul legii, iar Preacurata nu a avut lipsă de curățire, totuși ca să nu dea zmințeală oamenilor, cari nici caracterul dumnezeiesc alui Isus nici nașterea lui de peste fire nu au cunoscut, părinții lui Isus s'au suit cu el în Ierusalim ca să-i pună înaintea lui Dumnezeu.

Apariția lui în biserică din Ierusalim a fost cu veacuri înainta profetită.

prin care apariție biserica aceasta a doua era să devină mai strălucită ca cea de întâi zidită de Solomon.

Implinind Isus legea, a dovedit din nou sfințenia legei vechi, care în el și prin el avea să ajunga sfârșitul.

Prunc abea de 40 de zile, însă cu o dumnezească pătrundere a momentului este el oferit părintelui ciresc. După ce s'a săvârșit ritualul prescris, el cu aceeaș blandeță lasă să fie dat în mâinile dreptului Simeon, care împreună cu Sfta Ana au reprezentat în acel moment biserica credincioasă a lui Izrail, biserica patriarhală și profetică, biserica făgăduințelor și așteptării.

Dreptul Simeon ținând în brațe pruncul: „fiind preste dânsul Spiritul Sfânt” și conglăsuind cu profetii, mărturisește ântii identitatea pruncului cu Mesia cel promis.

Patriarhul Iacob așa se roagă pe patul de moarte: „Aștept doamne mântuirea” (Moz. I. 49. 18.) Simeon spune: „Acum slobozești pe robul tău, stăpâne, după cuvântul tău în pace, că vazără ochii mei mântuirea ta”.

Dreptul Simeon împreună cu Isaia prorocul prorocește însemnătatea și chemarea universală a Mântuitorului. Isaia spune: „La el se vor aduna toate popoarele”. Dreptul Simeon spune: „Văzură ochii mei mântuirea ta, care o ai gătit înaintea feței tuturor popoarelor”. Tot Isaia spune în alt loc: „Nu-mi este mie destul să mi fie mie slugă la îndreptarea neamului Iacob și a lui Izrail, iată te-am dat spre lumina păgânilor, ca să fii vestitor până la marginea pământului”. Simeon spune ca Isus este: „Lumina spre descoperirea poporului Izrail”.

Dreptul Simeon mai spune ca Isus va fi punctul de concentrare și

de despărțire a tuturor oamenilor „acesta este pus spre căderea și scularea multora întru Izrail și spre semnul căruia i se va zice împotriva... ca să descopere de la multe inimi cugetele”.

Prorocia lui Simeon se împlinește și azi. Isus este spre căderea și spre scularea multora, el este semnul căruia îi se zice împotriva.

Isus este centrul istoriei bisericești și universale, tot cel scăpat ajunge în ceriu, lui datorează scăparea și ce se osândește de piatra unghulară se sfarimă. Așa se va despărți Izrail și se despărțește lumea întreagă în Isue Hristos.

Despre Sf. Scriptura.

Patrișu Birlea.

(Urmare.)

Cetind din gazeta pocăiților „Epoca de aur No. 8. luna April” „Babilonul s'a făcut temnița tuturor pasărilor spurcate” și arată pe un chip că *papalitatea e izvorul tuturor rețelor*, adecă papa dela Roma e cauza tuturor rătăcirilor, e antihrist. Oh ce cutezanță! Ce blasfemie! Ce orbie sufletească!

Sărmanii rătăciți, oare de unde ar avea și ei scriptura dacă nu erau Sf. Părinți? Oare de unde am ști că cari cărți sunt adevărate a scripturii, dacă papii dela Roma Clemente Romanul, papa Damas nu ne-ar adoveri canonul oare de unde am ști în care au s'au scris evangeliile și epistolele. Sărmanii de rătăciți, ei zic că papalitatea e toată spurcăciunea, pe când și ei folosesc scriptura (lăsând afară anumite părți) al cărui canon sub papa Damas s'a făcut. De nu erau sfinții Părinți, papii, nici n'am avea scriptură! Și totuș de sfinți, de papii, pocăiții își bat joc, și totuși sunt siliți să folosească scriptura.

care numai prin papii s'a putut păstra. De nu erau sfinții, și papii, noi și azi am folosi evanghelii false, cum e evanghelia lui Nicodem, Epistola către Algar ș. a.

Oamenii neștiutori în s. scriptură, și rătăciți, cred că preoții și papii sunt antihriști. Întreb, oare cine s'a îngrijit, ca s. Scriptură să fie tipărită, oare pocăiții? Sărmanii de ei, nici nu au fost în lume pe vremurile creștinilor celor dintâiu. Deci preoții, episcopii s'au îngrijit ca să se tipărească cu sute de ani înainte de acum, și un din anul 1843 decând e pocăitizmul.

Și totuși preoții și mai marii lor sunt antichristi? Pocăiții au primit scriptura dela preoți, au lăsat din ea ce au voit și apoi iau făcut pe preoți, episcopi antichristi. O orbie sulletească! Dar să zicem ca Mântuitorul nostru:

„Părinte iartă-le lor, că nu știu ce fac!”

Feriți-vă de comercianții de suflete!

Din cele înșirate până acum vedem cum că s. Scriptură, e din anii primii ai creștinismului, adică de la 100 de ani după Hristos.

S. Scriptură deci complectată cu noul testament, e aproape de 2000 ani și nu de 81 ca a pocăiților. Vedem și aceea că numai așa s'a putut păstra, dacă sfinții, papii, episco-

pii au grijit, ca să nu se nimicească, ci să se tipărească, deci fără ei, n'am avea scriptură. Apoi să știe fieștecare că scriptura adevărată care află în unile biserici, la preoți, adică scriptura cea bătrână, cuprinde mai multe cărți decât a pocăiților. Acuma judece fiește care, oare e mai bine să te lapezi de preoți și de scriptura cea veche, și să primești pocăitizmul cu scriptură greșită care are 400 de secte? Bunul D-zeu a dat minte fiește căruia dela om depinde ce să aleagă!

La Roma.

Zeci și sute de mii credincioși vor alerga în cursul anului în acest nou „An sfânt” al bisericii Domnului, la mormintele sfinților Apostoli Petru și Pavel, la Roma celor patru Basilice mari, a căror vizitare cucernică poate aduce atâta folos sufletelor însetăfe după adevăr și viață.

Cuvântul inspirat al sfântului Părinte care ne-a vestit bucuria „Anului sfânt” a pătruns ca o luminoasă solie de pace până și'n cele mai îndepărtate și mai tainuite colțuri ale pământului și între cele peste treisute milioane de credincioși ai bisericii zidite pe stâncă sf. Petru, s'a pornit o adevărată întrecere pe chestia de a participa la minunatele serbări ale Romei papale din 1925. „Anno Santo” din Roma, revista oficială a serbărilor, aduce, număr de număr, date concrete asupra acestei mișcări, reliefând cu multă satisfacție proporțiile uriașe pe cari le îmbracă. Ca să nu amintim și Italia, ai cărei fii vor alerga cu toții, chiar în repeșite rânduri, la Roma străbună, zeci de pelerinaje s'au anunțat până acum din toate părțile lumii și credincioșii americani steu să întrocă entuziasmul și sforțările extraordinare ale diferitelor neamuri europene. (După „Unirea”)

(Va urma.)

Calendar săptămânal.

1—7 Februarie 1925.

1. Duminica Cananienei. (Matei 15. a inv. 2, gl. 2.) Sf. Martir Trifon.
2. Luni. Intâmpinarea Domnului.
3. Marți. Sfântul și dreptul Simeon și Profetisa Ana.
4. Miercuri. C. P. Isidor 440. † d. H.
5. Joi. M. Agata.
6. Vineri. C. P. Vucol, Episcopul din Smirna.
7. Sâmbătă. C. P. Partenie și Sf. Luca cel tânăr.